

دیگر بس است! کافی است!

در برابر حملات، باید جنبشی گسترده،

متحد و همبسته ایجاد کنیم

ترجمه ای از جریان کمونیست بین المللی

صدای انترناسیونالیستی

کارت‌ها روی میز هستند: دولت‌های فدرال و منطقه‌ای، هر یک در چارچوب اختیارات خود قصد دارند ده‌ها میلیارد یورو صرفه‌جویی کنند تا اقتصاد بلژیک را رقابتی‌تر و سودآورتر سازند. تمام بخش‌های طبقه کارگر به شدت تحت تأثیر این برنامه گسترده ریاضتی قرار خواهند گرفت.

در حالی که کارگران شرکت‌های خصوصی به‌طور گسترده اخراج می‌شوند، شاخص‌بندی خودکار دستمزدها و مزایا مورد حمله قرار می‌گیرد، مزایای اضافه‌کاری و کار شبانه کاهش می‌یابد، انعطاف‌پذیری کار افزایش می‌یابد، حق دریافت بیمه بیکاری محدود می‌شود، حقوق بازنشستگی و بیمه درمانی به شدت کاهش می‌یابد، تعداد کل کارمندان دولت کم می‌شود، و امنیت شغلی کارکنان آموزشی در معرض خطر قرار می‌گیرد و...

همه این‌ها در شرایطی رخ می‌دهد که وضعیت کاری در همه جا غیرقابل تحمل‌تر شده است: کمبود اشتغال، افزایش سرعت کار، از بین رفتن مرز بین زندگی کاری و شخصی، افزایش قیمت‌ها به دلیل تورم، کاهش یارانه‌ها، افزایش فجایع زیست‌محیطی، و گسترش افسردگی و فرسودگی شغلی.

دیگر بس است!

از پرداخت هزینه بحران سرمایه‌داری سر باز زنیم!

دولت ادعا می‌کند که هیچ راه دیگری وجود ندارد. طبق منطق هر طبقه حاکمه، باید توان رقابتی افزایش یابد تا بتوان با کاهش رشد اقتصادی و جنگ تجاری‌ای که با سیاست‌های اقتصادی حمایت‌گرایانه ترامپ تشدید شده و همچنین با هزینه‌های فزاینده نظامی مرتبط با تنش‌ها و جنگ‌های امپریالیستی مقابله کرد. در سراسر جهان، طبقات حاکمه تلاش می‌کنند تا پیامدهای "بحران" اضافه‌تولید خود را بر دوش کارگران بیندازند؛ بحرانی که ناشی از ناتوانی در فروش کالاها با سود کافی در بازارهای موجود است. هزینه نیروی کار باید کاهش یابد. بار دیگر، آنچه

در مرکز توجه است، رفاه یا نیازهای کارگران نیست، بلکه فروش سودآور کالاها و خدمات است. ما باید این منطق مخرب و مرگبار بورژوازی را رد کنیم.

ما در این مبارزه تنها نیستیم! در سال‌های ۲۰۲۳-۲۰۲۲، ده‌ها هزار کارگر از بخش‌های مختلف در بریتانیا تقریباً یک سال تمام در اعتصاب و اعتراض بودند. در فرانسه، کارگران در سال ۲۰۲۳ به مدت ۱۴ روز به طور گسترده علیه حملات دولت به نظام بازنشستگی اعتراض کردند. در بلژیک نیز، به محض انتشار اولین «گمانه‌زنی‌ها» درباره تدابیر ریاضتی، نیروی عظیمی بسیج شد و در تظاهرات فرابخشی ۱۳ ژانویه و راهپیمایی معلمان در ۲۷ ژانویه با حضور بیش از ۳۰،۰۰۰ نفر خود را نشان داد—بسیار بیشتر از آنچه که اتحادیه‌ها «انتظار» یا بهتر بگوییم «امید» داشتند. معترضان از سراسر کشور در پروکسل گرد هم آمدند و این جنبش به فراتر از بخش آموزش و راه آهن به سایر بخش‌ها گسترش یافت، برخلاف آنچه اتحادیه‌ها در ابتدا قصد داشتند. این بسیج نشان داد که نارضایتی عمومی تنها به یک اقدام خاص یا یک "اصلاحات" محدود نمی‌شود، بلکه بیانگر اراده جمعی برای مقاومت در برابر سیاست‌های کارفرمایان و دولت است که قصد دارند طبقه کارگر را وادار به پرداخت هزینه بحران کنند.

دیگر بس است! ما نباید منفعلانه این موج بی‌وقفه حملات به شرایط زندگی خود را بپذیریم. اولین پیروزی ما، خود مبارزه است. اما برای مقابله واقعی با این حملات، باید نبرد را تا حد ممکن گسترده و متحدانه پیش ببریم، بدون توجه به اینکه در کدام شرکت، بخش یا منطقه کار می‌کنیم. همه کارگران در یک کشتی نشسته‌اند. این گروه‌ها، جنبش‌های جداگانه‌ای نیستند، بلکه یک نیروی جمعی واحد را تشکیل می‌دهند: کارگران و کارمندان، اعضای اتحادیه و غیر اتحادیه‌ای‌ها، مهاجران و بومیان. همان‌طور که یک معلم اعتصابی در لس‌آنجلس در مارس ۲۰۲۳ گفت: **« قدرت ما در اتحاد و یکپارچگی مبارزات و ایجاد یک جنبش واحد نهفته است.»**

در برابر هر گونه فریب و تفرقه افکنی باید هوشیار باشیم

بورژوازی به خوبی درک کرده است که برنامه‌هایش واکنش‌های گسترده‌ای را در میان بخش‌های بزرگی از طبقه کارگر برمی‌انگیزد. بنابراین، این اتحادیه‌ها هستند که مسئولیت مهار و منحرف کردن این مقاومت را بر عهده دارند. آن‌ها هفته‌به‌هفته شاهد افزایش نگرانی و نارضایتی کارگران بودند و به‌طور پیشگیرانه میدان را اشغال کردند تا مانع از آن شوند که این نارضایتی به اقدامات "غیرقابل کنترل" بیانجامد.

تاکتیک‌های امتحان‌شده بار دیگر به کار گرفته می‌شوند: جدا کردن و تقسیم‌بندی بخش‌های مختلف، در حالی که این برنامه‌ها همه را تحت تأثیر قرار می‌دهند! یک تظاهرات تنها برای کارکنان بخش بهداشت و کمک‌های اجتماعی در نوامبر؛ سپس در ۱۳ دسامبر یک روز اعتراض علیه "اقدامات ریاضتی اروپا"؛ و در ۱۳ ژانویه تنها یک اعتصاب در راه‌آهن علیه "اصلاحات بازنشستگی" اعلام شد. تنها زمانی که فشار اجتماعی افزایش یافت، اتحادیه‌ها تصمیم گرفتند که بخش آموزش نیز در این حرکت شرکت کند و سپس سایر بخش‌ها هم به آن پیوستند. در والونی، اتحادیه‌ها عامدانه اعتصابات جداگانه‌ای را برای معلمان جامعه فرانسوی‌زبان در ۲۷ و ۲۸ ژانویه سازماندهی کردند تا از مشارکت گسترده آن‌ها در تظاهرات ۱۳ ژانویه در بروکسل جلوگیری کنند. در همین راستا، تظاهرات ۱۳ فوریه به "دفاع از خدمات عمومی" اختصاص داده شد، گویی کارگران بخش خصوصی یا بیکاران نیازی به دفاع ندارند!

به‌طور خلاصه، هدف این است که مجموعه‌ای از روزهای "اعتراض" بی‌سرانجام برنامه‌ریزی شود—همان‌طور که در فرانسه انجام شد—یا هر بار با محدود کردن اعتراضات به یک بخش خاص، مانند آنچه در بریتانیا اتفاق افتاد، یا تمرکز بر یک جنبه خاص از برنامه‌های ریاضتی، تلاش می‌شود اراده مبارزه را تضعیف کنند و راه را برای پذیرش امتیازات گسترده به سیاست‌های ریاضتی

باز کنند، آن هم تحت این استدلال فریبکارانه که "فداکاری‌ها اجتناب‌ناپذیرند، به شرطی که به طور عادلانه توزیع شوند".

برای جلوگیری از دام‌هایی که اتحادیه‌ها—این خرابکاران مبارزه در خدمت طبقات حاکم— بر سر راه ما گذاشته‌اند و برای گسترش و پیشبرد مبارزه، حضور گسترده ما مهم است، اما کافی نیست؛ ما باید خودمان مبارزاتمان را به دست بگیریم.

برای این کار، باید:

- محل‌هایی برای بحث و تصمیم‌گیری ایجاد کنیم، مانند مجامع عمومی مستقل و آزاد برای همه، و حول مطالبات مشترک متحد شویم؛
- بر تفرقه‌های منطقه‌ای و شکاف بین کارگران بخش عمومی، بخش خصوصی و بیکاران غلبه کنیم؛
- با هرگونه تلاش برای تکه‌تکه کردن مبارزات مقابله کنیم، هیئت‌های گسترده‌ای را به میان سایر کارگران بفرستیم تا آن‌ها نیز به مبارزه پیوندند؛
- از پرداخت هزینه بحران و جنگ‌های سرمایه‌داری خودداری کنیم.

این همان پویایی همبستگی، گسترش و اتحاد است که در طول تاریخ همواره بورژوازی را به لرزه انداخته است.

جریان کمونیست بین‌المللی

۲۱ بهمن ۱۴۰۳

آدرسهای جریان کمونیست بین‌المللی:

وبسایت:

www.internationalism.org

ایمیل:

international@internationalism.org

آدرسهای صدای انترناسیونالیستی:

کانال تلگرام:

<https://t.me/intvoice>

ایمیل:

contact@internationalistvoice.org

وبسایت:

www.internationalistvoice.org

توییتو:

https://twitter.com/int_voice